

Teatrul muncitoresc Platforma Măgurele

Scenă din spectacolul inaugural

La Platforma Măgurele, citadelă a științei românești, a luat ființă un teatru muncitoresc — act încărcat de semnificații politice și culturale, întrucât aici se află cea mai densă forță de muncă superior calificată: Centrul național de fizică, Institutul de fizică și inginerie nucleară, Centrul de cercetări aerospațiale, Centrul de fizică a Pământului, Centrul de medicină nucleară și de producție a radiolizotopilor. În acest post de avangardă al economiei românești, unde cercetarea științifică se integrează cu producția și cu învățămîntul, are un loc firesc și o mică „platformă” a artei.

În aula universitară unde s-a desfășurat primul spectacol, un grup de tineri de diverse profesii, entuziaști în noua lor ipostază de actori, încearcă să comunice colegilor lor secretele teatrului.

Succesul primei reprezentații se datorează în primul rînd alegerii piesei, *Simbătă la Veritas* de Mircea Radu Iacoban, care surprinde aspecte autentice legate de viață, de exercitarea profesiunii.

Un merit important revine și Teatrului „Bulandra”. El și-a înțeles menirea de înarumător artistic, propunînd acestui colectiv de artiști amatori un program repertorial adecvat, o partitură dramatică

potrivită aspirațiilor și preocupărilor interpreților. Aceasta a determinat apariția unui spectacol expresiv, cuceritor prin firesc și simplitate.

Artiștii de la „Bulandra” au contribuit efectiv la realizarea spectacolului inaugural. Regizorul Petre Popescu a condus cu mină sigură interpretii, pe linia echilibrului, a adevărului psihologic, izbutind să populeze mica scenă cu o galerie de personaje pitorești și convingătoare. Sceneografa Doris Giurgea a reușit, cu câteva elemente simple și funcționale (perdele, fotolii, etajere, afișe), să transforme locul catedrei universitare în spațiu de joc. Numele talenților interpreți, care au conferit eroilor lui Iacoban individualitate, culoare și relief, sînt: Marina Creci (profesoară), Corneliu Minu, Liliana Popescu, Nicolae Trantea (ingineri), Mihai Minovici, Ecaterina Artenie, Cristian Balan, Marina Selim (proiectanți), Ileana Costache (chimistă), Ion Dinculescu (fizician).

Debutul colectivului de la Măgurele anunță un teatru așa cum îl prezenta directorul general al Institutului central de fizică, Marin Ionașcu: nou, tânăr, mereu în actualitate.

V. D.

Teatrul muncitoresc „Semănătoarea”

Înființarea unui teatru muncitoresc la Uzinele „Semănătoarea” din Capitală reprezintă încununarea fi-rească a unei activități artistice cu tradiție. Echipa de teatru de amatori de aici există din anul 1961. De-atunci, a prezentat peste 25 de premiere, participînd la toate manifestările artei de amatori. În urmă cu trei ani, revista noastră consemna — în reportajul intitulat „Viața uzinei, pe scenă” — succesele echipei de teatru de la „Semănătoarea”, care obținuse Premiul și Diploma în cadrul Festivalului „Dialog cu teatrul scurt”. În Festivalul național „Cîntarea României”, echipa a prezentat o piesă inspirată chiar

Teatrul din Săcele

din realitățile uzinei : *Oameni și rugină* de Ion Chirculescu. Pornind de la un fapt petrecut în întreprindere, piesa tratează o temă deosebit de importantă, aceea a inovațiilor. Teatrul este rezultatul colaborării cu tineri scriitori care, la inițiativa Clubului, sînt invitați să cunoască, pe viu, viața muncitorilor din secții și ateliere.

Teatrul muncitoresc „Semănătoarea“ a fost inaugurat cu spectacolul *Cuibul* de Tudor Popescu, în regia actorului Mircea Cruceanu de la Teatrul Giulești. Teatrul Giulești și-a asumat, în ultimii ani, frumoasa misiune de a îndruma activitatea artiștilor amatori de la „Semănătoarea“. Noul teatru muncitoresc — al cincilea din Capitală, în ordinea înființării — este rodul acestei colaborări.

Se cuvine să subliniem activitatea unui adevărat animator al echipei teatrale din uzină, tehnicianul Dan Henke. De aproape două decenii — cam de la înființarea echipei —, Dan Henke joacă, uneori regizează el însuși, montaje sau chiar piese și este nelipsit de la orice spectacol. Componenta echipei s-a schimbat de mai multe ori, dar numele lui a figurat pe toate afișele premierelor ; a jucat și în 1972, în spectacolul *Colegii*, pus în scenă de actorul Constantin Codrescu (spectacol care a obținut medalia de aur la Bienala pe țară a teatrului de amatori), și este cap de afiș în spectacolul inaugural al Teatrului muncitoresc. Alături de el, cu talent și dăruire, au jucat în *Cuibul* : Florin Albu — inginer, Margareta Niculescu — telexistă, August Cîmpeanu — reglor, I. Chiriță — muncitor. Elena Stanimir — proiectantă, Carmen Belgher — funcționară.

Echipea noului teatru muncitoresc este compusă din 12 artiști amatori ; dar, după cum ne spunea actorul Mircea Cruceanu, s-au înscris mulți tineri cu talent și dragoste de teatru, care vor juca în spectacolele viitoare. Firesc, și Teatrul muncitoresc „Semănătoarea“ va avea stagiune permanentă, urmînd a prezenta spectacole atît la clubul uzinelor, cît și în alte întreprinderi și instituții. Lunile de vară sînt folosite pentru pregătirea tuturor condițiilor artistice și tehnice care să asigure tinărului teatru muncitoresc succese demne de această mare citadelă industrială a Bucureștiului.

Stan VLAD

La sfîrșitul lunii iunie, curtea și halele uzinei „Rulmentul“ din Brașov erau pline de afișe, care anunțau turneul Teatrului din Săcele, cu piesa *O palmă de fericire personală* de Aurel Storin. Au avut loc, în cinoi secții, chiar la locul de producție, cinci reprezentații ale artiștilor amatori din Săcele, la rîndul lor, muncitori la Uzinele „Electroprecizia“ din Săcele sau la diferite uzine brașovene. Piesa lui Aurel Storin, cu un vădit caracter educativ, aduce în discuție abaterile unui tînăr muncitor și rolul colectivului în reeducarea lui. La „Rulmentul“, reprezentațiile au fost urmate de discuții. Spectacolul, pus în scenă de actorul Ion Jugureanu de la Teatrul Dramatic din Brașov, ne-a atras atenția asupra acestui teatru, binecunoscut, nu numai în județul Brașov, ci și în alte zone ale țării.

În mișcarea de amatori, Teatrul din Săcele — localitate urbană aflată la vreo zece kilometri de Brașov — are un loc dobîndit printr-o activitate de peste un sfert de veac. Firesc, începutul a fost mai anevoios. Directorul casei de cultură din Săcele, Laurențiu Kovacs, un pasionat activist cultural și un excelent organizator, consideră că în viața teatrală a orașului Săcele au fost două momente importante : unul prin 1963, cînd de echipa de teatru de amatori a început să se ocupe actorul Ion Jugureanu, care este și profesor la Școala populară de artă din Brașov, altul în 1965, cînd a fost dată în folosință Casa de cultură, frumoasă, elegantă, bine utilată, cu o sală de aproape 500 de locuri și cu o scenă pe care se pot juca spectacolele oricărui teatru profesionist.

Teatrul are două secții, română și maghiară. De îndrumarea actorilor amatori maghiari se ocupă, cu același interes, actrița Maya Indrieș, tot de la Teatrul Dramatic din Brașov. Ambele formații au o activitate permanentă, prezentînd cel puțin cîte 40 de reprezentații pe stagiune.

Trupa nu este prea numeroasă, dar cuprinde și... veterani. Sandu Alexe, de meserie turnător la Uzinele „Steagul Roșu“, joacă teatru de la înființarea echipei, în urmă cu un sfert de veac, și este la fel de pasionat ca în tinerețe. De fapt,